

Forhøjelse, hvorved Øllet oven i Købet kommer op i et Prisniveau af 13—14 Øre, kun skulde, som forudsat i Motiverne, sætte Forbruget 10 pCt. ned? Efter den ene Øres Forhøjelse af Halvflaske-Prisen, der skete ved Juletid, er allerede i den siden da forløbne Tid Afsætningen fra Landets største Bryggerier gaaet ca. 20 pCt. tilbage, og selv om dette for en Del vil kunne tilskrives Kulden i Januar, tør dog vel ingen nægte, at en saa stor Forbrugs-Nedgang er et saare betænkeligt Tegn i et Øjeblik, hvor man belaver sig paa *yderligere* at forøge Prisen med $1\frac{1}{2}$ (à 2) Øre. Skulde det lykkes Regeringen at gennemføre dette sit Forehavende, vil man dog i hvert Fald efter de hidtil gjorte Erfaringer umulig kunne vente en mindre Nedgang i Forbruget end i 1891—92 (25 pCt.). Men regne vi blot 20 pCt., vil Regeringens (resp. Flertallets) Skattesats kun komme til (bortset fra det genindførte Spillerum) at give en Indtægt paa ca. 8 Mill. Kr. eller, naar Moderationen fraregnes, 7,870,000 Kr. eller ca. 1 Mill. Kr. mindre, end det taalmodige Papir angiver, saa at selve *Forhøjelsens* Nettoprovener kun kan sættes til ca. $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Stedet for lidt over $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Mindretallet nøjes derfor med at foreslaa en Sats af 8 Kr. 50 Øre pr. hl, hvorved Skatten (stadig bortset fra Spillerummet) kun stiger til 2 Kr. 03 Øre pr. hl. Da 1 hl rummer ca. 285 Halvflasker, vil dette i Praksis sige, at Bryggerierne ville kunne nøjes med at forhøje Ølprisen med 1 Øre pr. $\frac{1}{2}$ Flaske. Med en Nedgang af Forbruget paa ca. 10 pCt. (altsaa Regeringens Forudsætning, men som netop naturligere og sandsynligere vil slaa til, naar Prisfordyrelsen halveres) bliver ved et beregnet Forbrug af ca. 880,000 hl (jfr. Motiverne) den samlede Indtægt af Skatten herefter 7,480,000 Kr., altsaa kun ca. 392,000 Kr. mindre end, hvad Regeringen med Rette vil kunne vente med *sit* Forslag. Der skal efter Mindretallets Mening i begge Tilfælde, hvad enten man følger Regeringen eller Mindretallet, skaffes Dækning paa anden Vis for ca. 1,150,000 Kr. — om der

saa yderligere maa søges Dækning for 390,000 Kr., spiller i nærværende Sammenhæng ingen nævneværdig Rolle. Derimod er Fordelen ved at følge Mindretallets Forslag iøjnefaldende — Prisforhøjelsen halveres, Industri, Handel og Forbrug lide saa meget mindre ved Skatteforhøjelsen, og en finansiel Skuffelse undgaas.

Naar Ølpriserne forhøjes med 1 Øre pr. Halvflaske, vil der af de 2 Kr. 85 Øre, som Publikum derved kommer til at betale mere pr. hl, blive 82 Øre til Deling mellem Bryggerierne og Mellemandlerne som Erstatning for den større Risiko, det større Pengeudlæg og det Afbræk i Omsætningen, der vil blive den uundgaaelige Følge af Prisforhøjelsen. Ved Ølskattens Indførelse i sin Tid var noget lignende forudsat: Afgiften sattes til 7 Kr. pr. Td. à 384 Flasker, hvad der ved en 2 Øres Forhøjelse pr. Flaske gav en Difference i Producenternes og Mellemandlernes Favør af 68 Øre.

Med nogen Moderation har Mindretallet ikke regnet: at den indrømmedes i 1897, var naturligt, da Forudsætningen jo den Gang var, at de store Bryggerier selv bar de 2 Kroners Skatteforhøjelse. Ogsaa ved en Maltsskat er en slig Moderation naturlig, da det er givet, at de smaa Bryggerier ikke kunne have samme Udbytte af deres Malt som de store. Naar man beskatter det færdige Produkt, er derimod det ene rationelle, at alle Bryggerier betale lige meget — det lille Bryggeri kommer jo dog ikke til at betale af mere end, af hvad det faktisk sælger.

Derimod vilde Mindretallet gerne have været med til, at Fabrikatskatten overhovedet forlodes til Fordel for en Maltsskat, hvorved *alt* Øl overhovedet vilde kunne rammes og den Million, Regeringen kommer til at savne, med Lethed indvindes. Da „Alkohol-Synspunktet“ paa hele dette Omraade er saa fuldstændig forladt, synes det ogsaa urimeligt at begunstige $\frac{3}{5}$ af Ølforbruget med Skattefrihed. Mindretallet har i Udvalget fremsat Tanken om i hvert Fald at søge inddraget alt Lagerøl, altsaa ogsaa de nuværende